

XXII. évfolyam 51. szám
A.D. 2016. november

KERESŐ SZÓ

a rákosmenti evangélikusok
értesítője

Lay Kinga

VAJON KI AZ? (A 137-ES ÉNEK MARGÓJÁRA)

Nagyné Szeker Éva

Csengetnek. Épp valakivel beszélek, vagy dél van, vagy már régen elmúlt a hivatali idő. Vajon ki az ilyenkor? – suhan át rajtam az első gondolat. S az alatt a néhány perc alatt, míg az ajtóhoz érek, tolakodnak a kérdések tovább: miért jön? megbeszéltük? elfelejtettem, hogy jön? mit is kell megbeszélni?

Teológus koromban sokszor játszottuk azt, hogy egy-egy adott szituációra csak valamelyik énekünk odaillő sorával lehetett reagálni. Ma is gyakran így vagyok ezzel, és a csengőszó kapcsán azonnal beugrik az énekből a mondat: „*Jer, tárjunk ajtót még ma mind!*”

Am akkor, amikor elkezdünk az adventi koszorúról, az új egyházi évről, az ünnepek közeledtéről beszélni, a kérdés helyett a választ dúdolgatom úton-útfélen: „a legnagyobb király van itt!”

Aki senkivel nem hasonlítható össze, minden vendég közül egyedül neki van az a tulajdonsága, hogy egy időben jelen tud lenni mindenütt, ahol őszinte sóvárgással invitálják őt az életükbe. Nem válogat. Az egyszerű és a díszesebb hely is egyformán jó neki. Amikor először jelent meg közöttünk, dicstelen helyen jutott neki szállás, de tőle fényessé lett. Az angyalok őrizték az álmát, az Isten tenyerén pihent, hiszen ő az Isten egyszülöttje volt.

Váltsághalála, feltámadása után visszatért az isteni dimenzióba, ahonnet – ígérete szerint – egyszer újra láthatóan visszatér. Annak a napnak is Jézus lesz a mozgatója, Ő az örök közeledő Úr. Az adventjeink arra figyelmeztetnek, hogy Jézus nem váratlan vendég, lehet tudni, hogy ki jött, miért jött egykor, és miért jön el újra.

De most, 2016 adventjén várjuk-e, és ha várjuk, mit is akarunk vele megbeszélni? A könnyeinket és a szomorúságunkat? Elmondjuk neki rendre, hogy milyen nehéz az élet, milyen anyagi, gazdasági válságos időket élünk, milyen keserűség a sok családi viszály, mennyi az egymás iránti rosszindulat, mennyi pusztítás van jelen a környezetünkben, az emberi életünkben. Hogy vannak mulasztásaink, bűneink, hibáink. Hogy a hitben testvérek között is van széthúzás, csetlő-botló emberek hordozzák az örökélet jó hírének ügyét.

Ő épp ezért jön újra és újra, hogy meghallgasson, a teherhordozásban mellénk álljon, és bűnbocsátó szavával talpra állítson. De ugyanúgy várja, hogy oszd meg vele személyes életed örömeit, a mindennapok boldog tapasztalásait. Szívesen figyel tervedre, vágyaidra, szándékaidra. Vele kerülnek helyükre a dolgok az életünkben, tőle lesz fényessé a külsőleg díztelen ünnep is és a hétköznap is.

Csengetés. Kopogtatás. Ki az? Mit akar? „*Jer, tárjunk ajtót még ma mind!*”

Bencze Ágnes (Podmaniczky János Evangélikus Általános Iskola)

Anem-keresztény emberek is megünneplik világszerte a karácsonyt. Az üzletek a szentestét megelőző hetekben igyekeznek kihasználni az utolsó pillanatig az ajándékozási szokását, és reklámdömpinggel próbálják bevételüket megsokszorozni. Ezzel viszont sokszor pusztán fárasztó fogyasztási lázzá torzítják az ünnep valódi lényegét. A szeretet ünnepén a legtöbben karácsonyfát állítanak, melyet szépen, színes égőkkel, üveggömbökkel, szaloncukorral feldíszítenek. A fa alá kerülnek a várva várt ajándékok, melyeket még színes csomagoló papír rejt el a kíváncsi szemek elől. Az este fő eseménye az ajándékozás, melyet csengettyű hangja, vagy egy kedves karácsonyi zene előz meg. A sötétben az égők és a csillagszóró fénye segítenek meghitté varázsolni a családi estét.

De mitől lesz szent ez az este? Mit ünnepelnek a keresztények ezen a napon? Maga Isten is készített ajándékot erre a napra, mégpedig minden ember számára! Ez az ajándék bármely embertől kapott ajándéknál fenségesebb: ez az este Jézus Krisztus, az Isten Fia december 25-én ünnepelt születésének előestéje. De miért ajándék ez? Azért, mert aki hisz Őbenne, annak örök élete van.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egy-
szülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne
vesszen, hanem örök élete legyen.” (János
3,16). Akiktől ajándékot kapunk, azoknak
rendszerint mi is ajándékot adunk cserébe.
Mi milyen ajándékot adunk Istennek ezen
a napon a mérhetetlen kegyelméért? Nem
könnyű Istennek ajándékot adni, hiszen min-
denünk, amink van, azt tőle kaptuk! Tehát
nemcsak az örökéletre kaptunk elhívást,
hanem az életünk során is áldásai kísérnek,
további ajándékokkal halmoz el minket, amit
persze sokszor észre sem veszünk. De mi
mit tudunk Istennek adni szenteste? Csak
egy valamink van, ami valóban a miénk, ez
pedig a szabad akaratunk, mert Isten nem
parancsvégrehajtó eszköznek teremtett min-
ket. A kérdés tehát az, hogy Istennek az örök
életre szóló személyes hívására hogyan vá-
laszolunk a szabad akaratunkkal: igent vagy
nemet mondunk? Akkor szent ez az este,
ha igent mondunk. Ha hiszünk az Ő Fiában,
hogy magára vette bűneinket, hogy helyettünk halt meg a kereszten. Akkor, ha hála van
a szívünkben az Isten jóságáért, amit egyáltalán nem érdemeltünk ki. Akkor, ha a hit
cselekvést szül bennünk, és felvesszük mi is a keresztünket Krisztus ügyéért.

„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét, és
kövessen engem.” (Lukács 9,23–24). Akkor valóban szent ez az este, ha ezt elkülönítjük
a többitől, ha ezen az estén Istennek is jut hely – mégpedig az első hely – a szívünkben!

A Podmaniczky János Evangélikus Általános Iskola egyik diákjának alkotása

Vesszőszál hajít ki Isai törzsökéről, hajítás sarjad gyökereiről. Az ÚR lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, az ÚR ismeretének és félelmének lelke. Akkor majd a farkas a báránnyal lakik, a párdúc a gödölyével hever, a borjú, az oroszlán és a hízott marha együtt lesznek, és egy kisfiú terelgeti őket. (Ézsaiás 11,1–2.6)

Decemberben köztéren, templomok előtt sok helyen állítanak föl betlehemeket. A já-szolban ott a Kisdéd, mellette Mária és József, körülöttük pedig angyalok, pásztorok és napkeleti bölcsek. Talán olykor egy fél percre megállunk előttük, megcsodáljuk a szobrokat, talán még egy kicsit el is merengünk, el is gondolkodunk. Aztán rohanunk, sietünk tovább és feledésbe merül az egész.

Ez az ézsaiási szakasz is tartalmaz egy olyan képet, amelyet a különféle betlehemek mintájára bábok segítségével könnyen meg lehetne jeleníteni, és talán számos helyen kiállítanak. Jó néhányan megállnának a fából faragott és szemmel láthatóan békésen együtt élő farkas és bárány, oroszlán és borjú szobra előtt, megcsodálnák a kisfiú szobrát is, aki minden veszély nélkül terelgeti ezeket az állatokat. Ha ezt a szoborkompozíciót kiállítanánk azokra a helyekre, ahol most a betlehemek állnak, az a sejtésem, ugyanúgy reagálnánk erre is. Elméláznánk előtte, és ugyanazt mondanánk, mint a betlehem előtt: „Hát ez milyen szép, bár csak ilyen lenne a világ, de hát sajnos nem ilyen” – és továbbsietnénk.

Megvan az a komoly veszély, hogy a betlehemre, az élénk táruló prófétai képekre, sőt az egész karácsonyi ünnepre úgy tekintünk, mint valami idillikusan szép, de a mi életünkől teljesen elkülönülő állapotr. Ha úgy tekintünk ezekre mint a karácsony kötelező kellékeire, amelyet jó megsejmelni, jó minden évben újra meghallgatni – azért, hogy karácsonyi hangulatunk legyen –, akkor hiába próbáljuk megragadni az ünnep csodáját, mert az így szertefoszlik. A Betlehemben történetek nem valamiféle kötelező kellékek, hanem ez az ünnep magával ragadó tartalma és lényege. A betlehemi történetek nem olyan események, amelyek tőlünk elkülönülően, átlátszó üvegfalakkal elkerítve velünk párhuzamosan léteznek.

Jézus belép nemcsak ebbe a földi világba, hanem ezzel együtt belép a mi életünkbe is. Ezek az ézsaiási sorok megrajzolják a megígért Megváltó arcvonásait, azokat a vonásokat, amelyeket Jézus Krisztusban felfedezhetünk. Ő Isten békéjének valóságát hozza el számunkra, hogy átéljük: Isten országa nem valamiféle szép fikció, hanem valóság. Megtapasztható és átélhető valóság.

Az ünnep nem múlik el, nem múlhat el nyomtalanul. Jézus Krisztus megjelent ebben a világban azért, hogy változást hozzon számunkra, hogy megszólítson bennünket, és elhozza számunkra a békét. Az idei karácsony lassacskán elmúlik, de induljunk tovább azzal a bizonyossággal, hogy Ő ígérete szerint velünk marad a világ végezetéig. Ámen

MÁRAI SÁNDOR: MENNYBŐL AZ ANGYAL

Mennyből az angyal, menj sietve
Az üszkös, fagyos Budapestre.
Oda, ahol az orosz tankok
Között hallgatnak a harangok.
Ahol nem csillog a karácsony.
Nincsen aranydió a fákon,
Nincs más, csak fagy, didergés, éhség.
Mondd el nekik, úgy, hogy megértsék.
Szólj hangosan az éjszakából:
Angyal, vigyél hírt a csodáról.

Csattogtasd szaporán a szárnyad,
Repülj, suhogj, mert nagyon várnak.
Ne beszélj nekik a világról,
Ahol most gyertyafény világol,
Meleg házakban terül asztal,
A pap ékes szóval vigasztal,
Selyempapír zizeg, ajándék,
Bölcs szó fontolgat, okos szándék.
Csillagszóró villog a fákról:
Angyal, te beszélj a csodáról.

Mondd el, mert ez világ csodája:
Egy szegény nép karácsonyfája
A Csendes Éjben égni kezdett –
És sokan vetnek most keresztet.
Földrészek népe nézi, nézi,
Egyik érti, másik nem érti.
Fejük csóválják, sok ez, soknak.
Imádkoznak vagy iszonyodnak,
Mert más lóg a fán, nem cukorkák:
Népek Krisztusa, Magyarországon.

És elmegy sok ember előtte:
A Katona, ki szíven döfte,
A Farizeus, ki eladta,
Aki háromszor megtagadta.
Vele mártott kezet a tálba,
Harminc ezüstpénzért kínálta
S amíg gyalázta, verte, szidta:
Testét ette és vérét itta –
Most áll és bámul a sok ember,
De szólni Hozzá senki nem mer.

Mert Ő sem szól már, nem is vádol,
Néz, mint Krisztus a keresztfáról.
Különös ez a karácsonyfa,
Ördög hozta, vagy Angyal hozta –
Kik köntösére kockát vetnek,
Nem tudják, mit is cselekesznek,
Csak orrontják, nyíznak, gyanítják
Ennek az éjszakának a titkát,
Mert ez nagyon furcsa karácsony:
A magyar nép lóg most a fákon.

És a világ beszél csodáról,
Papok papolnak bátorságról.
Az államférfi parentálja,
Megáldja a szentséges pápa.
És minden rendű népek, rendek
Kérlik, hogy ez mivégre kellet.
Mért nem pusztult ki, ahogy kérték?
Mért nem várta csendben a végét?
Miért, hogy meghasadt az égbolt,
Mert egy nép azt mondta: „Elég volt.”

Nem érti ezt az a sok ember,
Mi áradt itt meg, mint a tenger?
Miért remegtek világrendek?
Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.
De most sokan kérlik: mi történt?
Ki tett itt csontból, húsból törvényt?
És kérlik, egyre többen kérlik,
Hebegve, mert végképp nem értik –
Ők, akik örökségbe kapták –:
Ilyen nagy dolog a Szabadság?

Angyal, vidd meg a hírt az égből,
Mindig új élet lesz a vérből.
Találkoztak ők már néhányszor
– A költő, a számár, s a pásztor –
Az alomban, a jászol mellett,
Ha az Élet elevent ellett,
A Csodát most is ők vigyázzák,
Leheletükkel állnak strázsát,
Mert Csillag ég, hasad a hajnal,
Mondd meg nekik, mennyből az angyal

New York, 1956.

NAGY UTAZÁS... DE KIVEL, HOGYAN?

Erdészné Kárpáti Judit

Utazásaink előtt tájékozódhatunk térképen, sőt az internet segítségével műholdas felvételekről vagy három dimenziós képekről is, amelyet a helyszínen vettek fel. Általában így készülünk fel, még ha csak Budapest valamelyik ismeretlenebb kerületébe is visz utunk a közeljövőben.

Azonban nem mindig láthatjuk át előre, hogy hova jutunk végül, és milyen utat járunk be majd addig. Én éppen tegnap tévedtem el, mert a képeken kiszemelt tájékozási pont (egy szerelvénybolt) helyén egy egészen új épület állt.

Idén egy számomra fontos embert kellett váratlanul elbúcsúztatnom. Amikor reggel felkelt, nem tudhatta még azt sem, hogy „útra fog kelni”, pláne nem, hogy milyenre. Bár hitt, csupán homályosan láthatott rá a jövőbeli, e világból való „elutazására”. Egyelőre feltérképezetlen helyre távozott tőlünk.

Egy másik fontos, számomra nagyon fontos „Ember” pedig olyan úton-módon, olyan helyről érkezett meg ide, amelyről szintén nem tudok pontos képet alkotni. Valószínűleg még az

„érkezési helye”, a Szentírásban leírt betlehemi pusztá, a jászol, a nyáj, a csillagos ég sem olyan volt, amilyennek elképzeljük. De nem is ez a lényeg.

Egyet tudok. A Betlehemben született Jézus Krisztus Isten Fia. Szeretett és szeret engem. Életem minden kis és nagy talányát, kérdését, fájdalmát képes megfejtetni és feloldani. Jelen van itt és most is. Egyedül Vele tudok átmenni az életemen, egyedül Ő képes eltörölni a bűneimet.

Tudom, hogy édesapám is szeretett, ennek új jeleit fedezem fel még most is. És Jézus neki is ki tudta törölni a bűneit az élete könyvéből. Rá nézett, Vele beszélgetett, Benne hitt, ez nyugalmat és békét adott neki. Készen állt elmenni, pedig nem tervezhettem meg az utat a Google térképen... De ismerte Jézust, aki megbízható vezetője lehetett életében és halálában is.

Azt is elmondhatom, hogy nem lennék ilyen nyugodt arra nézve, hogy hol van Jézus és hol van édesapám, ha nem tudnám egész biztosan, hogy ők tudnak egymásról. Abban biztos vagyok Isten ígéretei alapján, hogy számunkra ismeretlen, feltérképezetlen, de a valóságosnál valóságosabb „helyen” vannak.

Te is jól ismered már az ismeretlenbe átvetető, az „utat” oda-vissza ismerő, tévedhetetlen útikalauzt, Jézus Krisztust?

Sokszor álmodozunk olyan istentiszteletről, amelyre a gyülekezet nem passzív nézőként-hallgatóként ül be, hanem amelyik az egész közösség közös ünnepévé lehet. Ünnepről, aminek az előkészítésében és a megélésében is sokan, sokfélék veszünk részt. Ünnepről, amit nem „letudtunk”, nem rohanunk el, amint lehet, hanem együtt, közösségben folytatjuk, és azután visszük tovább a mindennapjainkba. Ilyen ünnepet élhettünk át a családi- és ifjúsági istentiszteleten.

A készülődést néhány héttel korábban, (kis)gyermekes szülőkkel, gimnazista ifjakkal együtt kezdtük el, együtt gondolkodtunk a témán (őszi hálaadás az idei termésért), a megjelenítésen, a díszítésen, a zenén, a szeretetvendégségen, a további szolgálattevők bevonásán, a többiek megszólításán stb. Izgalmas volt megtapasztalni a lelkészek és a laikusok, a fiatalok és a felnőttek (és az általuk képviselt kisgyermekek) súlypontjait, kinek mi a fontos szempont.

Nagy várakozással álltunk október harmadik vasárnapjának reggelén a keresztyáni templomban – vajon elért-e a meghívás a családokhoz, elfogadták-e, és még tucatnyi kérdés keringett bennünk. A lázas készülődés után szívmengető volt látni, ahogy egyre csak jöttek az emberek, és egyre jobban megtelt a templom. Ahogy már nem volt értelme bmondani, hogy tessék előre ülni, mert már tele voltak ott a padok. Ahogy már elfogytak a ceruzák az imádságok írásához, és egymástól kellett elkérni. Ahogy már nem győztük útba igazítani a következő süteményt hozót a gyülekezeti terem felé.

Egy fényképet szeretnénk itt megosztani az istentiszteletről. Talán nem ez a leglátványosabb, kérdezhetné valaki, miért nem a gyönyörűen feldíszített oltárról vagy a hosz-

szú sorban bevonuló gyerek-seregről teszünk ide képet, hiszen mekkora örömet szerzett az idősebbeknek, hogy ennyi gyerek volt a templomban. Azért sem. Szeretnénk megmutatni, mit jelent számunkra a családi istentisztelet – kérjük, nézzenek rá erre a képre! Nem gyermekalkalom volt a templomban, nem gyermekistentisztelet, hanem **családi**, amelyen minden generáció, a nagyszülői, a szülői és a gyermekkorú nemzedék,

Fotó: Polgár Katalin

mint egy családban, egyszerre, együtt volt jelen. Isten gyermekeinek nagy családjában sokan és sokfélék vagyunk, és ennek a nagycsaládnak az ünnepe így szép és teljes, amikor együtt ünnepelünk.

Szeretettel várunk mindenkit, ifjabbat és idősebbet, családost és egyedülállót minden hónap harmadik vasárnapján, legközelebb 2016. decemberben 18-án 11-kor a keresztyáni evangélikus templomban!

Kérjük a Testvéreket, hogy aki nem fizette még be az idei egyház-fenntartási hozzájárulását, rendezze elmaradását. Köszönjük.

„Az Úr legyen az első helyen az életünkben, azután minden megadatik” – vallja Sziklainé Filipszky Katalin. Elnökként a Nőegylet munkájáról, emellett családjáról és tempói kötődéséről is kérdeztük.

Mikor vállalta el a Nőegylet vezetését?

Az evangélikus Nőegylet, amely – az akkor még fiókegyházként számon tartott – rákoshegyi gyülekezetben működött 1934-től egészen '41-ig, 2012. szeptember 29-én alakult újjá Szeker Éva lelkész nő kezdeményezésére, aki engem kért fel az elnöki tisztségre. Talán azért gondolt rám, mert gyerekkoromtól egészen maig népes család vesz körül, így nem okoz gondot egy nagyobb fajta vendéglátás.

A személyes érzéseim is közrejátszottak abban, hogy elvállaltam ezt a feladatot. Mélyen hívő férjemmel együtt úgy érezzük, hogy életünk 70 éve alatt mindig mellettünk volt az Isten. Voltak nehéz időszakok, amikor ezzel az ígérel biztattam magam: *„Mindenne van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.”* (Fil 4,13) Úgy gondolom, hogy az elnöki feladatok ellátásával szolgálhatom az Urat, és talán vissza tudok adni neki valamit...

Mivel foglalkozik a Nőegylet?

Sokrétű munkát lát el a csoport. Nem mindig látványos, amit csinálunk, mert a háttérben dolgozunk. A tevékenységünk nagy részét a gyülekezeti alkalmak vendéglátása teszi ki, de emellett részt veszünk a gyülekezeti újság terjesztésében és kézimunkák készítésével az adventi vásár előkészítésében is. A kemény mag 15-17 fő – rájuk mindig lehet számítani.

Megalakulásunk évében az akkor induló evangélikus óvodának játékokat gyűjtöttünk: több zsáknyi adomány gyűlt össze. A jubiláns konfirmandusok vendéglátását is mi szervezzük meg. Őket a konfirmációs ünnepség reggelén, 9 órakor várjuk egy kis harapnivalóval, teával, hogy tudjanak találkozni, együtt lenni, emlékezni az istentisztelet előtt. Eredeti céljaink között volt a lelkeszi munka segítése azzal, hogy kibővítjük a látogatási kört. Ez azonban nehéz feladatnak bizonyul számunkra is.

Évente összegyűjtött tagdíjunkból olykor nagyobb ajándékokat is tudunk adni. Most például sikerült új függönyöket vásárolni a parókia ablakaira, ezzel megszépítve a gyülekezet környezetét. Az óvodásoknak pedig apró karácsonyi ajándékokkal szoktunk kedveskedni.

Ahogy a jegyzőkönyvekben olvasható, az első Nőegylet segítette a szegény családokat is, például ruhanemű gyűjtéssel. A jövőben előfordulhat, hogy mi is vállalunk hasonló karitatív munkát.

A rákosligeti gyülekezet törzstagjai férjével együtt. Gyerekkoruk óta ide tartoztak?

Nem, az én családom tősgyökeres keresztúri. A Tótfaluban laktunk, az Akácvirág utcában; a kertünk összeért az önkormányzat kertjével. A Filipszky-ág szlovák területről

származik, viszont a dédnagymamám Brunner volt – sváb származású. Mindkét részről adott volt az evangélikusság. Amikor a férjemmel egybekeltünk, még tradíciója volt annak is, hogy evangélikus evangélikussal házasodjon.

Mi az „átkosban” is jártunk hittanra meg gyermek bibliakörbe. Nem emlékszem, hogy a családukban gondot okozott volna a külső tiltás: a nagyszüleim mindvégig jártak templomba, és nekünk, gyerekeknek is mindig menni kellett.

1972-ben szanáltak minket Keresztúron, és '73-ban Ligetre költöztünk. A fiam akkor négy éves volt. Templomba továbbra is Keresztúrra jártunk. Oda kötődünk: ott keresztelték, ott eskettek minket, ott keresztelték meg a fiamat. Egy alkalommal meglátogatt minket a lelkészünk, dr. Kósa Pál. Ő engem mindig Pindurinak hívott. Azt mondja nekem: „Pinduri! Miért nem jártok ide, a ligeti templomba? Itt van a közelben.” Így kezdtünk el Ligetre járni. Amikor anyukámék is kiköltöztek hozzánk, együtt is ide jártunk. Ez a kis templom egy kis család: örülünk egymásnak, és ha nincs itt valaki, hiányoljuk, aggódunk érte. Most már itt érzem magam otthon, ez az én kis templomom.

Mivel foglalkozott aktív korában?

Mindvégig egy helyen dolgoztam: a Posta Járműtelepen. Ez egy autójavító cég, ahol postás és magánautókat javítottak. Könyvelőként kezdtem, később a munkaügyi osztályra kerültem, utána a termelési osztályon voltam programozó. A rendszerváltás idején a termelési részleg kft-vé alakult. Akkor – mivel nagyon jól tudtam vakon írni – a vezérgazgató titkárnője lettem. Kivételes volt ez a munkahely: az akkori kommunista rendszer nem tudott rátelepedni. Megkérdezték, hogy akarok-e KISZ-tag lenni, de nem erőltették. Szerettünk ott dolgozni, a férjem is, és én is. Most már 13 éve nyugdíjas vagyok.

Miből merít erőt nap mint nap?

Sajnos a dolgozó ember nehezen tudja megoldani, de nekünk, nyugdíjasoknak már megadatik az, hogy a férjemmel reggelente egy fél órát, egy órát le tudjunk ülni az Ige mellé. Elolvassuk az Útmutató szerint kiírt igéket, és igemagyarázatok könyvekből is egy-egy szakaszt. Például Zászkaliczky Pál *Vetés közben* című könyvéből vagy Ordass püspök Útravalójából. Mindig meg is beszéljük ezeket az olvasmányokat. Az ember szívét ez fellelkesíti. Így egész más lelkülettel indulunk neki a napnak.

SAJÁT URNATEMETŐT ÉPÍTÜNK

Zászkaliczky Pál

Az Egyházközség Presbitériuma az elmúlt években több alkalommal is tárgyalt egy urnatemető építéséről. Kerestük az alkalmas elhelyezést. A tervezés és az engedélyezés során számos problémába ütköztünk, pl. hozzá kellett igazítani a keresztnyi templomtelket a tényleges használathoz.

Sok utánajárást és egyeztetést követően kezünkben van a jogerős építési engedély. Ennek értelmében a keresztnyi templom keleti (bal) oldalán, a művelődési ház felé urnatemető falat építetünk. A zárt kertbe a templom oldalajtáján lehet bemenni, azaz a temetőt a templomon keresztül lehet majd megközelíteni. A kert szépen gondozott lesz,

az urnafalat úgy terveztük meg, hogy minden fa érintetlen marad, így igazán szép környezetet tudunk majd megvalósítani.

Az építkezés akkor tud elindulni, ha az urnahelyek egy részét előre bérbe tudjuk adni.

A bérleti jogviszony lényeges elemei a következők:

A megváltás ideje 25 év, ami meghosszabbítható. Ez az időszak azok számára, akik a temető felszentelése előtt váltják meg az urnahelyet, nem a befizetéstől, hanem az első urnaelhelyezéstől indul.

A temetőben lesznek egy-, két- és négyszemélyes urnafülkék is.

Az urnafülkék díja: egyszemélyes 130.000,-, két-személyes 200.000,-, négyszemélyes 350.000,- Ft.

Az előre megváltások lehetősége elindult.

A temetővel kapcsolatos hírek, újdonságok a gyülekezetünk honlapján megtalálhatóak, az oldalt folyamatosan frissítjük.

HÍVOGATÓ

PROGRAMJAINK – 2016 ÁDVENT–KARÁCSONY

Ökumenikus gyertyagyújtás a Fő téren:

November 26., december 3., 10. és 17., 17 óra

Keresztyén könyvvásár

Podmaniczky János Evangélikus Óvoda:

November 23. 15–17.30 óra és november 24. 15.30 – 18 óra

Podmaniczky János Evangélikus Általános Iskola:

December 15. 15.30 – 17.30 óra és december 16. 15–17 óra

Rákoskeresztúri gyülekezeti terem: november 28 – december 20. 9–13 óra

Ádventi kézműves gyermekdélután

November 27. 15–18 óra, Rákoskeresztúri gyülekezeti terem

Közreműködik a Görömböly Kompania

Szeretetvendégség

December 4. 15 óra, Rákoskeresztúri gyülekezeti terem

Közreműködik Kiss–Szitár Orsolya, valamint a Podmaniczky János Evangélikus Általános Iskola 3. a osztályának tanulói

Családi és ifjúsági istentisztelet: December 18. 10.30 óra Rákoskeresztúri templom

Bibliai esték a rákoshegyi templomban

December 8. 17 óra Igét hirdet: ifj. Zászkaliczky Pál

December 15. 17 óra Igét hirdet: Kovács Áron

December 22. 17 óra Igét hirdet: Nagyné Szeker Éva

Egyházzenei áhítat: December 1. 17. óra Rákoshegyi templom

Közreműködik az Evangélikus Hittudományi Egyetem Énekkara

Vezényel: Fekete Anikó, *igét hirdet:* Magyarai Márton

A Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola karácsonyi koncertje

December 15. 17.30 óra Rákoskeresztúri templom

ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

December 24. 17 óra: Rákoskeresztúr; 17 óra: Rákoshegy; 20.30 óra: Rákoscscaba

December 25. 9 óra: Rákoshegy; 9 óra: Rákoscscaba; 10.30: Rákoskeresztúr;

11 óra: Rákosliget – úrvacsorai istentiszteletek

December 26. 9 óra: Rákoshegy; 9 óra: Rákoscscaba; 10.30: Rákoskeresztúr;

11 óra: Rákosliget – úrvacsorai istentiszteletek

December 30. 18 óra: gyászistentisztelet – Rákoskeresztúri templom

December 31. 17 óra: áhítat és az óév eseményei képekben – Rákoskeresztúri
gyülekezeti terem

2017. január 1. 9 óra: Rákoshegy; 9 óra: Rákoscscaba; 10.30: Rákoskeresztúr;

11 óra: Rákosliget – úrvacsorai istentiszteletek

SZOLGÁLATAINK 2016. április 16 – október 27.

KERESZTELÉS

Kovács Márton Áron, Fajt Attila, Ónadi Fanni, Köntös Hanna Bettina, Ilosvay Patrik Máté, Csernalovics Zoé, Baksa Dóra Zsuzsanna, Kerékgyártó Domonik István, Bartók István Benedek, Géczai Nia Bernadett, Szabó Vendel, Bonczó Ágnes Katalin, Fehér Ádám, Szabari Bence János, Szabó Eszter, Foricsek Rebeka, Schlekman Flóra, Schlekman Dóra, Fischl Bence Gábor, Berdó Lia Dorottya, Horváth Balázs, Kőváry Csenge, Bednarik Blanka Gerda, Sran-kó Letti Vivien, Scherczer Emília Adél, Scherczer Alíz Julianna, Ruttkay Viktória, Bőr Enikő, Schlekman Anna

ESKETÉS

Radó Norbert – Herzog Eszter, Pataki Attila István – Juhász Krisztina, Szabó Attila – Kutnyák Ilona, Kiss János – Sztár Klára Orsolya, Dajrics Tamás – Németh Zsuzsanna Edit, Rostás Zoltán – Simon Flóra, Fehér Viktor – Fazekas Tünde, Dócs Péter – Pokaraczki Mária, Pokaraczki Jenő – Paszterovics Mária

TEMETÉS

Baran Pálné sz. Turcsán Mária (89), Gyebnár Pál (93), Ruppl Pál (65), Kovács György István (70), Krieger Zoltán (90), Csórik Andrásné sz. Péter Hajnalka (69), Szabó Józsefné sz. Fábian Zsuzsanna (86), Weisz Pál (82), Ottrok Ernőné sz. Túróczi Ilona (90), Bielik Jánosné sz. Tomasovszky Mária (80), Csajka Sándor (75), Tasi Ferencné sz. Vajda Ida (83), Balás Benedekné sz. Babiák Ida (87), Filipcski József (65), Károlyi Mihályné sz. Nagy Róza (95), Kelemen Tibor (72), Csepeli Istvánné sz. Kovács Zsuzsanna (77), Nagy Lászlóné sz. Hernádi Kornélia (74), Szentmihályi Béláné sz. Csikós Katalin (90), Hajdu László (76), Maródi Károly (84)

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

Gyülekezeti terjesztésben és használatra

Rákoskeresztúri Evangélikus Egyházközség

1173 Budapest, Bakancsos utca 2.

Nagyné Szeker Éva tel. (+36 20) 824-8021, E-mail: eva.szeker@lutheran.hu

Felelős kiadó: Nagyné Szeker Éva

Szerkesztő: Mirák Katalin

Grafikai terv és tördelés: Balás Gyula és Erdészné Kárpáti Judit

Nyomdai kivitelezés: Áldási és Németh nyomda

Honlap: <http://rakoskeresztur.lutheran.hu>